

Fekete György: Nőj föl!

Szendi Gábor pszichológus

Fekete György mentálpedagógiai gyűjteményes kötete azoknak szól, akik a pedagógiai és önségítő jellegű pszichoterápia e sajátos, hatékony formája iránt érdeklődnek, vagy azt kipróbálni-alkalmazni kívánják, illetőleg további elterjesztésében és népszerűsítésében közreműködhetnek. Szeretnénk, ha kezébe kerülne mindazoknak, akik a lelki egészségvédelmet, a realitáshoz és az egymáshoz való érett-rugalmas alkalmazkodás karbantartását, illetve pótlólagos elsajátítását igénylik, vagy társadalmi-egyéni működtetését szívükön viselik – válságoktól terhes, robbanékony mai világunkban is. A cikk- és tanulmányválogatás nem csak arra nyújt lehetőséget az összefüggések felfedezésére törekvő olvasó számára, hogy *F. Gy.* saját élményeire támaszkodó mentálpedagógiai viselkedéstermelésének kialakulását nyomon követhessék, és annak hasznáról több alkalmazási variációban meggyőződhesenek, de a követhető mentálpedagógiai lépések metodikáját is elsajátíthatják belőle. A *Szerző* módszere támogatja a személyiségfejlődésükben megrekedt, vagy akár devianciatörést szenvedett, netán szenvedélybetegségbe sodródott, kudarcos emberek önjobbító-önsegítő törekvéseit, s társadalmi méretekben is segítheti demokratikus fejlődésében bukdácsoló népünk számos káros-veszélyes előítéletének eloszlátását és meghaladását. Új *vademecum*-könyvünket még akár kiegészítő tananyag jellegű, eredményes felhasználásra is ajánlani tudjuk. Ennek alátámasztására hadd adjunk közre néhány részletet a két rangos előszóból. *Dr. Funk Sándor*, az ismert addiktológus-narkológus írja a könyv rendhagyó orvosi-szakmai bevezetésében: ... *Van egy szereplőnk, nevezetesen Fekete György (megjegyzem, nekem Gyuri, neki én: Sanyi; barátok vagyunk). A többi szereplőnek már a neve is bajosan fogalmazódik meg. Itt van pl. a „klinikai pszichiátria” – egy zárt-*

később nyílt osztályon dolgozó orvosi ágazat, amely elmebetegségekkel, illetve egyéb csoportba sorolható mentális zavarokkal – gondolkodászavar, viselkedészavar, személyiségzavar, alkalmazkodási zavar – illetve ezek gyógyításával – foglalkozik. Olyan szereplők, mint a „biológiai pszichiátria”, a „pszichoterápia”, vagy az „andragógia” definiálhatók, de időben, térben és tudományként történő viselkedésük (fejlődésük) során nagyokat változnak. (...) Nahát, ennek a régi-új harcnak a kellős közepébe vetődött oda Gyuri. (...) Rátérve a kötet konkrétságára. (...) – Van egy szakmai vonulat: mentálpedagógiai írások gyűjteménye – mindenki hasznosíthatja, az is, aki gyógyítani, az is, aki gyógyulni akar. Értsék ezt bárhogy. – Van egy életrajzi-sajátélmény vonulat, mely részben az „Élet”, Gyuri Tanár Úr (...) élete eseményeiről szól, és esetleg a többiekéről, akikkel együtt élte meg ezeket, illetve az egész országeről, valamint azokról az élményekről, amelyeket a hazai pszichiátriával való találkozás során szerzett, vagy kezelt betegként, vagy munkatársként, de van itt pszichiáter, aki barát, és van, aki ellenség. (...) Ez viszont azt mutatja, hogy a pszichiátriának csak itt és most van értelme, a saját vonatkoztatási rendszerében – mint a térnek és időnek a fizikában, Einstein óta. (...) Ez a szöveg előszónak készül: annak elég. Akinek még nem vettem el a kedvét, induljon felfedezőútra: ne törődjön a sorrenddel, a tanulmányok címei profi módon, és szokatlanul fogalmazottak, nem unalmasak, hanem nagyon is ütősek. Ajánlom szíves figyelmükbe Fekete György mentálpedagógus írásait!

Kertész Péter pedig, aki Pulitzer-emlékdíjas újságírónak és temetőgondnoknak írta alá nevét eredeti levelében, a következőket jegyzi *F. Gy.-ről*, találó éllel: *Fekete Györgyöt nem ismerem. Legalábbis személyesen. Érteni*

tessenek ez alatt, hogy – miközben az idő nem nekünk dolgozik – soha az életben nem találkoztunk. Most meg előszót írok egy könyvéhez, jöllehet már a címe nem tetszik neked. Hosszú. Mi az, hogy társadalom? Nőjön fel...! és kész. De hát ez a Gyuri könyve. Egy olyan mentálpedagógusé, aki küszködve megannyi végzetes kórsággal a legelszántabb publicistává nőtte ki magát. (...) Éteri barátság a miénk, a javából. Így aztán ez az előszó-féleség nem az utána következő háromszázvalahány oldal ajánlása, hanem egyfajta anamnézis egy fáradhatatlan homo ludensről, aki, mondhatni, rablóból lett pandúr, olyan pandúr, aki miközben a légynek sem tudna ártani, anélkül, hogy kimozdulna otthonából, amely (ha éppen nincs kórházban vagy valamilyen, nem sok jót sejtető felülvizsgálaton) gyakorlatilag a fizikai mozgástere, változtatás nélkül mindenféle ocsmányságot kiszűr a világból, s máris püföli a klaviatúrát, ebbéli függőségében csakis

és kizárólag testi függőségei gátolhatják, hogy azok múltán folytassa (igenis) küldetése reflexióit, amelyek rendre szenvedélyes, nem ritkán dühös, etikus és mindenekelőtt felkészült esszék, glosszák, publicisztikák. (...) F. Gy. nem ismer rangon aluli megjelenést, komolyan azt hiszi, használ az ügynök rövidebb-hosszabb ópusaival. Akár írott sajtóban, akár valamilyen internetes portálon látja viszont azokat. Emellett csatlakozik mindenféle liberális, antirasszista, kisebbségvédő felhíváshoz, továbbítja azokat, figyelemmel kíséri sorsukat, s a fejleményekről hűségesen és fáradhatatlanul tájékoztatja kiterjedt baráti-ismerősi klientúráját. (...) hazudnék, ha most felkért előszó-íróként kijelenteném, minden egyes jelentkezése reveláció számomra, de semmiképpen nem önmutogatás: egy ember ül a számítógép előtt, gondolkodik és amire jut, azt megosztaná mindannyiunkkal. (...) Tarts ki, Gyuri, szükségünk van Rád.